హనీమూన్

"వెధవబస్సుల్లో, రైళ్ళల్లో ఎందుకూ ? ఖర్చులు బోలెడన్ని అవుతాయి ! చక్కగా మనకారులో వెళ్ళండి హనీమూన్ కు !" అంటున్న మామయ్య మాటలు వినగానే నా పంచప్రాణాలు ఒక్కసారిగా పైకెగిరి, తిరిగివచ్చాయి నాలోకి !

'మనిషికి తిండి, బట్ట లేకున్నా ఫర్వాలేదు. ఇల్లూ, వాకిలీ లేకున్నా ఏమీ మునిగిపోదు. కానీ మనిషికో కారు- అది తుక్కుదో, డొక్కుదో, మైళ్ళకొద్దీ మనుషులు నెట్టితే స్టార్టయ్యేదో, ఏదో ఒకటి, మొత్తంమీద ఓ కారు-మాత్రం ఉండితీరాలి !' అనే సిద్ధాంతం మా సీతాపతి మామయ్యది. అంచేత ఆయనగారు ఉద్యోగంలో చేరిన కొత్తలో, పెళ్ళయిన తొలిమోజుల్లో అప్పటి ధరలలో ఐదువేలు పెట్టి కారు కొన్నాడు....దాని రిపేర్లకై ఈ నాటికి దాదాపు పదిహేను వేలు ఖర్చు చేసిఉంటాడని ప్రతీతి. ఈనాడు దాన్ని ఐదు రూపాయలకు అమ్మదలుచుకున్నా, కొనేవాడు మాత్రం లేడని, మామయ్యంటే గిట్టనివాళ్ళు అంటూంటారట !

డ్రైవర్ రాములుకూ మామయ్యకారుకూ అవినాభావసంబంధం ! డ్రైవర్ గా శిక్షణ పొందటం పూర్తికాగానే, లైసెన్సు చేతపుచ్చుకుని రాములు, మామయ్యకారుకే డ్రైవర్ గా కుదిరాడు ! ఆనాటినుండి ఈనాటి వరకూ రాములుకూ, కారుకూ ఎన్ని రిపేర్లు అయినా, స్థానచలనం మాత్రం

కలగలేదు మరి! రాములుకు ఈమధ్య బ్లడ్ ప్రెషర్ వచ్చింది! అయినా ఆ మాట ససేమిరా ఒప్పుకోడు రాములు!

రోడ్డుమీద తంచన్‌గా ఎడమవేపే కారు తోలుతున్నాననుకుని, కుడివేపు నడపటం, కుడివేపుకు "టరన్" తిప్పాలనే ప్రయత్నంతో, ఖచ్చితంగా ఎడమవైపు వీధిలోకి మళ్ళించటం, చెత్తడబ్బాలూ వగైరా చిన్న చిన్న వాటిని సుమారుగా గుద్దేసి, ధీమాగా వెళ్ళిపోవటం రాములుకు పరిపాటి. కారుకూ అలవాటు అయిపోయింది! దూరాన ఓ ఫర్లాంగు దూరంలో ఆవో, దూడో, గేదో, మేకో, మనిషో కనిపించినట్లు తోచగానే, ఇక ఇక్కణ్ణించే బ్రేకుతొక్కడం మొదలెట్టేస్తాడు. హారన్‌తోబాటు, అంత ముందుశ్రద్ధ తీసుకుంటేగానీ ఈ కారు ఆగదు. ఆగాక, అరమైలు దూరం నెడితేగానీ మరి కదలదు.

అయినా రాములూ, కారు ఏ నాడూ ఏ మనిషినీ పొట్టన పెట్టుకోలేదు. అందుకు కారణం తన డ్రైవింగ్‌స్కిల్ అని రాములు చెప్పుకున్నా, కారునూ అభినందించక తప్పదు! మామయ్యగారి షెడ్డులోంచి కారు బయటకు తీసి, రాములు స్టార్టు చెయ్యటం ప్రారంభించగానే, ఆ దివ్యనాదం విని, ఆ వీధివారు 'ఓహో! సీతాపతిరావుగారి కారు ఎక్కడికో బయల్దేరింది!' అనుకుని, వీధిలో పిల్లాజెల్లా లేకుండా జాగ్రత్తపడతారు! కారును ఆ వీధిమలుపు వరకూ నెట్టుకు రావడంతో, ఇక అక్కడ నిజంగా స్టార్టుఅయిన భీభత్సనాదంతో పక్కవీధి వారు. పై వీధివారూ, ట్రాఫిక్ పోలీస్, యావన్మందీ కవాతు జవానుల్లాఅటెంక్షన్‌లో ఉండిపోతారు!

కారు తమని దాటిపోయాంక, 'హమ్మయ్య ! ఈరోజు మనం బ్రతికే ఉన్నాం ! అని కూడా సంతోష పడతారని వినికిడి !

మామయ్య పంచప్రాణాలలో నాలుగు కారులోనూ, ఒకటి ఆయనగారి కూతురు రాధలోనూ ఉంటాయి !

అంచేత మామయ్య కొత్తగా అల్లుణ్ణయిన నాతో, మొదటినించీ మేనల్లుణ్ణి, అయినవాణ్ణి అవటంచేత మా హనీ మూన్ ట్రిప్‌కు తన స్వంతకారు ఉపయోగించుకోమని చెప్పాడు ! పైగా అది నాకు బహుమతిగా ఇవ్వదల్చుకున్నా డట కూడాను !

"రాధా !" జాలిగా పిలిచాను.

"నాథా ?" అంది రాధ.

" ఈ కారులో మన ప్రయాణం తప్పదా మరి ?"

"అసలు ప్రయాణమే తప్పిస్తానంటూంది మా అమ్మ !"

గుండె గుభేలుమంది.

అదీ నిజమే !

ఉదయం నేను పెరట్లోకి వెళ్ళి వస్తూంటే, వంటింట్లో అత్తయ్య గొంతుక తారస్థాయిలో వినిపిస్తూంది. మామయ్యతో అంటూంది ఆవిడగారు.

'హనీ అంటే తేనె, మూన్ అంటే చందమామ కాదామరి ? ఎంత చదువురాని మొద్దునయినా, నేనూ

సెకండుఫారమ్ పాసయ్యాను లెండి ఆ కాలంలో ! మరి ఆ తేనె, చందమామల కోసం ఎక్కడికో వెళ్ళాలా ? ఆ రెండూ ఇక్కడ లేవా ? ఏదో కాలపు తీరు ఇలా తగలబడింది కాబట్టి, పెళ్ళయిన క్షణంనించీ అల్లుడూ, కూతురూ కిచకిచలూ, గుసగుసలూ సాగిస్తున్నా, చూచీచూడనట్లూరుకున్నాం! ఇక శోభనంకూడా కాకుండా, ఊరూరా తిరగనిస్తామేమిటీ ? ఏ కడుపో, కాలో వస్తే నలుగురూ నవ్విపోరూ ?'

'ఎందుకూ నవ్వటం ? కుర్రవాళ్ళు ! వాళ్ళ సరదాలు వాళ్ళవి....ఊళ్ళోవాళ్ళు నవ్వటానికి అర్థం ఉండక్కర్లా ! పెళ్ళికాని వెధవలే కొల్లలుగా జంటలుగా తిరుగుతున్న ఈ రోజుల్లో, చక్కగా పెళ్ళయిన మన రాధమ్మకూ, కృష్ణమూర్తికీ అడ్డు చెబుతావేమిటీ ?' మామయ్య ప్రోత్సాహం లేకుంటే రాధ సహకారం లభించకుంటే, నా హనీమూన్ ట్రిప్పుకు బండపడేదే !

"అవునా మరి ? ఇక మాట్లాడకుండా ప్రయాణానికి సిద్ధమవండి !" రాధ మాటలతో తెప్పరిల్లాను.

పెద్ద పెద్ద సూట్‌కేసులు రెండు, బ్రహ్మాండమయిన హోల్డాల్ ఒకటి డిక్‌లో పెట్టాడు మామయ్య నౌకరు వెంకన్న.

డిక్ మూసేస్తుండగా, "వెంకన్నా ! ఈ పెట్టెకూడా పెట్టు!" అంటున్న అత్తయ్య మాటలతో తిరిగిచూశాను.

భోషాణంలాటి ఇనప్పెట్టె ఒకటి ఇద్దరు మనుషుల సాయంతో వస్తూంది. కొంపతీసి, ఈవిడా బయల్దేరుతూందా

ఏమిటి ? కూతురికి నానుంచి ఏ కీడూ జరగకుండా కాపాడేందుకు ?

"రాధా ఏమిటిది? బ్రతికినంతకాలమూ మనం దేశాలు పట్టుకు తిరుగుతామనుకున్నావా ? ఓ పదిహేను రోజుల్లో రావూ? ఈ సామానంతా ఏమిటీ?" అన్నాను రాధ వేపు చూస్తూ.

"అది నా పెట్టెకాదు".

"మరి నాదా ?"

"ఊహూఁ ! పక్కింటి మామ్మగారిది !"

తెల్లబోయాను.

"ఆవిడా వస్తూంది మనతో !"

"ఎందాకా ?" అదిరిపడుతూ అడిగాను.

"మద్రాసుకూ, తిరపతికీ ! పెద్దావిడ ! బస్సులూ, రైళ్ళూ టైముకి వెళ్ళి చావవాయె ! కారెలాగూ వెళుతూందిగదా అని రాధకి కాస్త తోడుగానూ ఉంటుందని, నేనే రమ్మన్నాను కృష్ణా !" అత్తయ్య సమాధానంతో హతాశుణ్ణయిపోయాను !

"ఊఁ ! మరి వర్జ్యం మొదలవకుండానే బయల్దేరటం మంచిదికాదూ ?"

మామయ్య హెచ్చరింపుతో, కారులో వచ్చి కూర్చున్నాను రాధ పక్కనే !

"ఉండునాయనా! పెద్దతనం....త్వరగా ఎక్కలేను!" పిడుగులు పడ్డట్టు మాట్లాడుతూ, కారు అవతలివేపునుంచి రోడ్డురోలర్ లాంటి పక్కింటి మామ్మగారు, ఒకచేత్తో మర చెంబు మరోచేత్తో జపమాలా పట్టుకొని, టెనోపాల్ అడ్వరు టైజుమెంటు లాంటి తెల్లని మల్లు ధోవతితో వచ్చింది! కారు తలుపుతీసి పట్టుకున్నాడు రాములు. పర్వతంలా వచ్చిపడింది సీట్లో! కీచుమంటూ అరిచాను! బామ్మగారు కూర్చొన టంతో, రాధ నెట్టబడి, నా శరీరం కారుతలుపు కేసి ఒత్త బడింది.

"హామ్మయ్య! అమ్మడూ! సరిగా సర్దుకొని కూర్చొ మ్మా! అబ్బాయి కృష్ణమూర్తి ఏమిటే, అంత కొసకంటూ జరిగాడూ? తలుపుగాని తెరచుకుంటే కిందపడగలడు. జాగ్రత్త. కాస్త ఇసంటా రమ్మను!" అంటూంది.

నిస్సహాయంగా నా వేపు చూసింది రాధ!

"ఇకపోనీవోయ్ రాములూ!" లోలోపల మండు తున్న కోపంతో గట్టిగా అరిచాను.

రాములు స్టీరింగుముందు కూర్చున్నాడు! ఒకటి, రెండు....మూడు, పదినిముషాలయినా స్టార్టయ్యే సూచనలు కనిపించలేదు!

"మీరు కాస్త దిగి నెట్టండిసార్!" అన్నాడు రాములు నా కేసి చూస్తూ.

"మద్రాస్ వరకూ నెట్టనా?" కసిగా అరిచాను.

ST. JOSEPH'S GIRLS HIGH SCHOOL, GUNTUR.

"అబ్బే ఎందుకండీ ? అదో నాలుగు గజాలుపోయేసరికి స్టార్టవుతుంది...."

చుట్టుపక్కల ఇళ్ళ మేడలమీదున్న కాలేజీకుర్రాళ్ళు, "ప్రేమయాత్ర కారు కదిలిందండోయ్ !" అంటూ కేకలు పెడుతూంటే, పర్వతంలా కూర్చునిఉన్న బామ్మగారితో సహా ఆ కారు నెట్టేసరికే, నా టెర్లిన్ షర్టంతా నీళ్లలో ముంచినట్టయింది ! ఎట్లకేలకు ఆ వీధి మలుపు తిరుగుతూండగా, అన్ని ఇళ్లల్లోవాళ్ళు మమ్మల్నీ, మా కారునీ కుతూహలంగా చూస్తూ ఉండగా, మా కారు స్టార్టయింది !

"హమ్మయ్య!" అనుకుంటూ రాధకేసి చూడబోయిన నాకు, రాధ తలమీదుగా, నా కేసి మిర్రిచూస్తూన్న బామ్మగారి మిడిగుడ్లు డేంజర్ లైట్స్‌లా కనిపించాయి ఆ క్షణంలో!

* * *

రైలుగేటు దాటబోతూ కీచుమంటూ ఆగిందికారు.

"ఏమయింది రాములూ?" ఆదుర్దాగా అడిగాను.

"ఏమీ కాలేదు బాబూ! అదుగో ఆ వచ్చేవాడు నా మేనల్లుడు చలపతి! మాంచికోడెల బేరగాడు ! వాడి పక్కన వస్తున్నవాడు మా చలపతి స్నేహితుడంట ! పేరు సత్యనారాయణ. ఏ నేల ఎట్లాంటిదో, అందులో ఏం పంటలు పండుతాయో ఖచ్చితంగా చెప్పగలడు ! ఇద్దరూ మద్రాస్‌కు వస్తారట ! ఎలాగూ మన కారు వెళుతూందిగదా, ముందుసీటు

ఖాళీగా ఉందిగదా అని రమ్మన్నాను! తమరు ఒప్పుకుంటారనే సంగతి నాకు తెలుసు బాబూ, అంచేత తమర్ని అడగలేదు!"

నా చుట్టూరా తన మాటలతోనే వలపన్ని, ఇక నా అంగీకారంతో నిమిత్తం లేకుండా చలపతినీ, సత్యనారాయణనూ కారులోకి ఆహ్వానించాడు రాములు.

చలపతి బక్కపలచగా, పొడుగ్గా ఉన్నాడు! సత్యనారాయణ బుర్రమీసాలతో, గోచీ కట్టుపంచతో దుక్కలా ఉన్నాడు. ఇద్దరూ రాములు పక్కన ముందుసీట్లో కూర్చున్నారు!

ఎలాగో నెట్టకుండా కారు స్టార్టయింది! దూరాన శ్రీరంగనాయకస్వామి ఆలయశిఖరాలు కనిపించి, మెరుగారుతున్నాయి! శ్రీ రంగనాయకా! ఇంతమందితో కదులుతున్న మా హనీమూన్ ట్రిప్ ఎలా సాగిస్తావో? మనసులోనే భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించాను.

"రాధా!" మెల్లిగా పిలిచాను.

"ఊఁ!"

బామ్మగారు జపమాల తిప్పుకుంటూ, బయటికే చూస్తోందన్న భరోసా రాగానే, మెల్లిగా రాధ నడుం చుట్టూరా చెయ్యి వేసాను.

"ఏమిటమ్మా రాధా? చెయ్యి వెనక్కి పెట్టుకున్నావు. వీపుగాని దురద పెడుతూందా? కాస్త రాయనా?"

షాక్ తిన్నట్టు చెయ్యి లాగేసుకున్నాను! బామ్మ

బుర్ర బద్దలుగానూ ! ఈవిడికి స్పర్శజ్ఞానముకంటే దివ్యదృష్టి ఉందేమో ?

"ఊహూఁ ! ఈజాకెట్‌కు గుండీలు వెనక ఉన్నాయి మామ్మా ! ఊడినట్లుంటే సరి చేసుకుంటున్నాను !" అంది రాధ.

బయటివేపు పచ్చికపొలాలే పరిగెడుతున్నాయో, పంటపొలాలే ఉన్నాయో, నాదృష్టికి ఆనటంలేదు.

ముందుసీట్లో కూర్చునిఉన్న సత్యనారాయణ నోరు నొప్పెట్టేలా వాగేస్తున్నాడు.

"చచ్చీచెడీ, అడ్డమైన గడ్డీతిని డబ్బు సంపాదిస్తామా? తీరా గవర్నమెంటు ఇన్‌కంటాక్స్ కట్టమంటుంది? అదయినా కాస్తాకూస్తానా? రూపాయకు పధ్నాలుగణాల ప్రకారం ! ఇక సంపాదించుకున్న వాడికి మిగిలేడిచే దేమిటి ? నా బొంద? అందుకని బంగారంగా మార్చుకొందామంటే, అదీ కష్టేసరుకు దొరుకుతూంది. వడ్డీ నష్టమూ ఆయే ! అందుకని, సగానికి సగం డబ్బుతో భూములు కొనేస్తున్నాను. వందల కొద్దీ ఎక రాలు, ఏదో ఓ నేలలో కొని, 'నా ఆదాయం ఆభూమిమీద వస్తూందయ్యా స్వామీ !' అన్నామంటే, చాలు, ఇక ఇన్‌కం టాక్స్ గొడవలుండవు. ఆ భూమిలో ఊదరే పండిస్తున్నామో, పొగాకే వేశామో గవర్నమెంటుకి అక్కర్లేదు ! అంచేత ఇదే మేలు.... !"

"అవునవును...." రాములు తల ఊపాడు.... వెంటనే "నాకూ ఓ పదెకరాలు చూచి పెట్టరాదూ.... చౌకలో!

"చూద్దాంలే !" సత్యనారాయణ అన్నాడు.

చలపతి కిసుక్కున నవ్వాడు.

"ఎందుకూ నవ్వటం ?" సత్యనారాయణ కోపంగా అడిగాడు.

"మీ ఆలోచనకి ! కోట్లు సంపాదించిన వారంతా ఇప్పుడు భూమి కొనటానికి ఎగబడుతున్నారా పన్ను ఎగగొట్టటానికి ? మరో పదేళ్లు పోయేసరికి అలాటివారికి ఒక్కొక్కరికీ పదివేల యకరాల వరకూ ఉంటాయీ ? అప్పుడు లెక్క తెలుసుకుని, గవర్నమెంటు ఈ ఇన్ కంటాక్స్ ఆ భూముల మీద వేస్తుంది....అప్పుడేం చేస్తారు ?"

క్షణకాలం సత్యనారాయణ గుడ్లు తేలవేశాడు.

"అంతేనంటావా ?" భయంగాఅడిగాడు.

"ఊఁ !"

"మరేం చెయ్యాలంటావ్ ?" సలహాకై అడిగాడు సత్యన్నారాయణ.

"హాయిగా కోడెల బేరం చెయ్యి ! చరాస్తిమీద పన్ను వెయ్యదుగా గవర్నమెంటు!"

"నీ మొహంలా ఉంది నీసలహా నువ్వూనూ ! ఓవంద కోడెలు ఓలక్ష రూపాయలుపెట్టి కొనగానే, ఏ రోగమో వచ్చి అవికాస్తాగుటుక్కుమంటే ఇక లాభంవచ్చేదేమిటి?"

వెటకారంగా అన్నాడు సత్యనారాయణ. "నిజం" అంటూ వంతపాడాడు రాములు !

చలపతికి వళ్ళు మండినట్టుంది.

"కూర్చున్న పళంగా నువ్వు గుటుక్కుమంటే?"

ఫక్కున నవ్వాం నేనూ రాధా !

"మామా ! కారాపు !" హఠాత్తుగా తేలు కుట్టిన వాడిలా గావుకేక పెట్టాడు చలపతి !

సడన్ బ్రేక్ వెయ్యటంతో, ముందుసీటుకు ముఖం కొట్టుకొని బొప్పికట్టింది నాకు ! బామ్మగారి మరచెంబు రాధ పాదాల్ని పచ్చడిచేసేసింది. బామ్మగారు సీటుక్రింద చతికిల పడ్డారు.

"చచ్చాన్రా నాయనోయ్ ! నడుములు విరిగిపోయాయి ! కారు పడిపోయిందా ? రాధా ! రాధమ్మా ? బాగున్నావా తల్లీ ? అబ్బాయి కిందపడలేదు గదా ? రాములు బతికున్నాడా? చలపతి, సత్యన్నారాయణలు పచ్చడికాలేదు గదా?" బామ్మగారు ఎవరో చచ్చినట్లు అరుస్తూంది.

"ఎందుకలా కేకలేస్తారు ? ఏమీకాలేదు. సడన్ బ్రేక్ వెయ్యటంవల్ల, యధాలాపంగ ఉన్నాం కాబట్టి, కాస్త కుదుపుతిన్నాం. అంతే ! లేవండి !" విసుక్కుంటూ, ఆవిడ చెరోరెక్కా పుచ్చుకులేవనెత్తి సీట్లోపడేశాం నేనూ, రాధా.

"ఏమయిందిరా చలపతి?"

రాములు ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

"అల్లాచూడు....ఆ కోడె !"

చలపతి చూపినవేపు చూశాం అందరం ! తెల్లగా, పొట్టిగా, చక్కగా ఉన్న కోడె మేస్తూంది రోడ్డువారగా !

"అయితే ?" చిరాగ్గా చూశాడు సత్యనారాయణ.

" నాచేతిలో ఇప్పుడు డబ్బులేదుగానీ, ఉంటే నెయ్యి రోపాయలైనా పోసి కొనేద్దు నా కోడెను ! సుళ్ళూ గిళ్ళూ ఏమీలేవు ! మచ్చలూ, బొచ్చలూ లేవు ! బాగా మేపి, ఏ పశువులఫారంకో పదివేలకు అమ్మేద్దును !"

"బాగుంది వరస ! ఇందుకేనా కారు ఆపమంటా ?" రాములు విసుక్కున్నాడు.

"ఊం ! కోడెల బేరగాడన్నాక, ఎక్కడే గొడ్డు కని పించినా పరిశీలనగా చూడద్దూ ? తీరా ఏ సుడిదాన్నో పట్టుకు పోతే, సామ్మూ పోతుంది, ఇల్లూ గుల్లవుతుంది !" కారులో కూర్చుంటూ అన్నాడు చలపతి !

"చేతిలో డబ్బుండి కొనేవాడు కాదూ అవన్నీ చూచు కొనేది ? ఇప్పుడెలా ? శక్తికొద్దీ బ్రేకులు తొక్కేశానా ? ఓ పట్టాన స్టార్టవదీ కారు ! దిగినెట్టండి !"

చలపతి, సత్యనారాయణ, నేనూ నెట్టాం ! ఫర్లాంగు దూరం పోయాక కారు స్టార్టయింది !

"రాధా !"

కునికిపాట్లు పడుతున్న బామ్మగారికి వినిపించనంతటి సన్నని స్వరంతో పిలిచాను.

ఏమిటన్నట్లు కళ్ళతోనే ప్రశ్నించింది రాధ. దగ్గరగా ఉన్న రాధ బుగ్గని, పెదవులతో అందుకోబోయాను,

"అబ్బాయ్ !"

గబుక్కున బయటికి పెట్టాను తల.

"ఇక్కడికి సింహాచలం ఎన్ని మైళ్ళుంటుందంటావ్ ?" బామ్మగారు అడుగుతూంది.

"నా పిండాకూడన్ని మైళ్ళు !"

"ఆయ్యో, అవేం మాటలు? తెలుసేమోననుకొని అడిగాను.... తెలియదంటేపోలా ?" రుసరుసలాడుతూ మళ్ళీ అర్థ నిమీలిత నేత్రాలతో జపమాల తిప్పుకుంటూంది.

ఆ జపమాల ఒడిసి పీక్కుని, బయటికి విసిరి పారేద్దామనిపించింది క్షణంలో !

వెంకటగిరి దగ్గిర పడుతూంది ! హఠాత్తుగా మెరుపు లాటి ఆలోచన వచ్చింది ! ముందుగా తిరుపతికే వెడితే ? తిరుపతిలో బామ్మగారి మనుమడొకడు కంటిడాక్టరుగా ఉన్నాడని మాటల సందర్భంలో చెప్పింది ! ఆయనగారి కీవిణ్నే తగిలించి, ఎలాగో చలపతి, సత్యనారాణలకి కూడా సర్ది చెప్పి, ఏడుకొండలవాణ్ణి దర్శించుకొని, హాయిగా నేనూ, రాధా మద్రాస్, కంచి .... అన్నీ చుట్టిరావచ్చు. దాంపత్యజీవితం ఆరంభించేముందు తిరుపతి వెంకన్నను దర్శించు కున్నట్లూ అవుతుంది. ఈ శ ని దే వ త ల్ని విరగడ చేసుకున్నట్లూ అవుతుంది!

"రాములూ ! ముందు తిరుపతి వెడదాం.... తరువాతే మద్రాస్ !" అన్నాను గట్టిగా.

"అలాగే బాబూ ! "

"మద్రాస్....కంచి తరవాత !,, మెల్లిగా నా చెవిలో అడిగింది రాధ.

"కామకోటి" రాధవేపు మత్తుగాచూస్తూ అన్నాను.

"కామకోటి ఏమిటీ ?" కిలకిలానవ్వింది.

"అనేకోటి కోరికలు !" రాధ చెవిలో చెప్పాను.

"ఏమిటి బాబూ ? ధనుష్కోటి అంటున్నావ్ ? అక్కడికి కూడా వెళతారా ?"

చప్పున నోరు నొక్కుకున్నాను. "ఊఁ !" అంటే 'నేనూ వస్తా ' నంటుందేమో ?

దిగువ తిరుపతిలో, దేవస్థానం సత్రం ముందుకారు ఆపాడు రాములు !

"మే మిక్కడ గోవిందరాజస్వామినీ వగైరాలను దర్శించుకుని మెల్లిగా వస్తాం. మీరీలోగా బోలెడన్ని బస్సులు పైకి వెడుతున్నాయి ! పెందలాడే మీామనవణ్ణి కలుసుకోవచ్చు !" అన్నాను బామ్మగారితో.

"అయ్యో ! నాకు మాత్రం ఏమంత రాచకార్యాలు మునిగిపోతున్నాయి గనుక ? ఈ పాపిష్టికళ్ళతో, నేనూ ఆ స్వామిని చూస్తాను."

ST. JOSEPH'S GIRLS HIGH SCHOOL,
GUNTUR.

రెండుచేతులూ నెత్తిన వేసుకుని మొత్తుకున్నాను ! అదేస్థితిలో రాధ తనచేతివేళ్ళను జుట్టులోకి పోనిచ్చి, సుతారంగా సర్దుకుంటూంది !

"ముందుగా కాస్త టిఫిను కాఫీ పుచ్చుకు వస్తాం, కాంటీన్‌లో ! మీ కెలాగూ మడి, అచారమూనాయె !" అన్నాను. ఆ కాస్సేపైనా, రాధతో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కాంటీన్‌లో కూర్చోవచ్చనే ఉద్దేశ్యంతో !

"అబ్బెబ్బే ! ఆపట్టింపేమీ లేదు నాకు, యాత్రలసమయంలో మడీ, ఆచారం అంటూ నీలిగితే ఎలా ? పదండి వెడదాం !" దూరాన కనిపిస్తున్న వెంకటాద్రి కేసి చూశాను. "హే ! వెంకటాచలపతీ ! మా ఖర్మ యింతేనా ?" అనుకున్నాను లో లోపల.

"నాకు ఆకలి కావటం లేదు !" నా వేపు చూస్తూ మెల్లిగా గొణిగిందిరాధ.

"నాకూ కడుపునిండే ఉంది ! "అన్నాను.

" మరినాకేనా ఆకలివేస్తం ? " అంది బామ్మగారు బొళబొళ గులక రాళ్ళు నీళ్ళల్లో దిమ్మరించినట్లు నవ్వుతూ.

"రాములూ !"

చుట్టూ చూశాను. చూడముచ్చటైన దృశ్యం కంటబడింది. ఎవరో ఇద్దరు ముగ్గురు టాక్సీడ్రైవర్లను పోగుచేసుకుని ఓ చెట్టుకింద పులిజూదం ఆడుతున్నాడు రాములు. రిక్షావాళ్ళు, టాక్సీడ్రైవర్లు, బస్సుకండక్టర్లు, తమ స్వజాతీయుల్ని

పోల్చినంత త్వరగా, స్నేహం కలిపినంత త్వరగా మన ప్రవాసాంధ్రుల్నికూడా గుర్తుపట్టలేం మనం !

ఎవరో అసామితో మాట కలిపి, ఇక్కడేదేనా చవకలో భూమి దొరుకుతుందేమో ఆచూకి తీస్తున్నాడు సత్యన్నారాయణ.

చలపతికోసం చూశాను. దూరాన, రోడ్డువారగా చెత్తడబ్బా దగ్గిర పళ్ళతొక్కలూ, పుల్లాకులూ, గడ్డి గాదం తింటూన్న ఓ చిన్న తెల్లఆవుదూడను పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు. తోక మొదలు, కొమ్ముల వరకూ పరిశీలనగాచూచి, ఏమనుకున్నాడో మరి ఆవుతోకమీద చెయ్యివేశాడు చలపతి ! అంతే ! వెనకకాళ్ళతో ఝాడించిందా ఆవు! దేవసానం సత్రంగోడదగ్గిర పడ్డాడు చలపతి.

తెలుగులో, తమిళంలో ఎన్నోగొంతుకలు, నవ్వులూ, సలహాలు, సానుభూతులూ కురుపిస్తున్నాయి.

చికాకుగా రాధకేసి చూశాను.

"త్వరగా రాములును పిలవండి, కొండపైకి చేరదాం" అంది. ఆ మాటలలో 'ఈ మామ్మగారిని ఆవిడ మనవడి దగ్గిర పారేద్దాం త్వరగా !' అనేధ్వని ఉంది. నాకూ అదే మేలుగా తోస్తూంది ! చలపతి, సత్యనారాయణలను వదిలించుకోవటానికికూడా ఇదే తరుణం !

"రాములూ !," దగ్గిరగావెళ్ళి , గట్టిగా అరిచాను.

"వస్తున్నా బాబూ ! చూశారా ? ఒక్క పదిహేను నిమిషాలలో నాలుగు రూపాయలు గెల్చుకున్నాను !" సంతోషంగా గుప్పిడి చూపిస్తూ అన్నాడు.

"పద త్వరగా" అరిచాను.

"చలపతి, సత్యనారాయణ !" ప్రశ్నార్థకంగా నా వేపు చూశాడు.

"వాళ్ళిద్దరూ ఇక్కడ కోడెలూ, భూమీ బేరం చేస్తున్నారుటలే ! రేపు వెళతారుట !" అబద్ధం ఆడాను.

"బాబ్బాబు ! నీకు పుణ్యమారాయె ! ముం దు సీ టు ఖాళీగా ఉందిగా ? అక్కడ కూర్చో ! ఒక్కలాగే ఇరుక్కుని కూర్చోవటంతో కాళ్ళు దూలాల్లా వాచిపోయాయి నాకు!" అంది బామ్మగారు. అనడమేమిటి ? వెనకసీట్లో రాధకి కొద్దిగా సీటుంచి, మిగతాదంతా ఆక్రమించేసుకుంది !

'ఓ దెయ్యమా ! ఇంకెంతసేపు ? పైకి చేరగానే నిన్ను వదిలించేస్తాను !' అనుకున్నాను లోలోపల.

"బామ్మగారూ ! మీ మనవడి అడ్రస్ చెప్పండి, మిమ్మల్ని దిగవిడుస్తాం !" అన్నాను సంతోషంగా.

బామ్మగారు చెప్పింది. డాక్టర్ నరహరి రావు, ఐ స్పెషలిస్ట్ ! అనేబోర్డుమీద పెద్దకన్ను బొమ్మకూడా వేసి ఉంది.

కారు అక్కడికి చేరగానే " దిగండి బామ్మగారూ !" అన్నాను.

"మీరూ దిగండి నాయనా !" అంది బామ్మగారు.

"మేమెందుకూ ?"

"మా వాణ్ణి పరిచయం చేసుకుందురుగాని !" రెక్క పుచ్చుకుని రాధను లాక్కు వెళుతూ అంది బామ్మగారు. తప్పని సరిగా దిగాను.

వరండాలో పేము కుర్చీలో కూర్చోమని మాకు చెప్పి "నరహరీ ! ఒరేయ్ ! నరహరీ !" అంటూ అరుచుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళింది బామ్మగారు.

"హమ్మయ్య ! పీడ వదిలింది. ఇక్కణ్ణుంచి త్వరగా బయటపడ్డామంటే, హాయిగా కాటేజీలో పడతాం ! రాత్రికి ఎంచక్కా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ...." మెల్లిగా రాధతో అంటున్న నా మాటలింకా పూర్తికాలేదు.

సర్రున కర్టెన్ లాక్కుని, ఓ ముప్పైఐదు సంవత్సరాలుండగల డాక్టరు నరహరిగారు బయటికి వచ్చాడు....వస్తూనే మేకపిల్ల మీదికి లంఘించే ఆకలిగొన్న పులిలా, నా దగ్గిరికి దూకి, నా కళ్ళక్రింద తన చూపుడు వేళ్లు పెట్టి, నా కళ్ళు పెద్దవిచేసి, తనకళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని, నా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ.

"ఏమిటి కేస్ ? ఎప్పటినుంచి కళ్ళు కనిపించటంలేదు మీకు ? షార్ట్ సైటా ? లాంగ్ సైటా? ఐమీన్, దూరపు వస్తువులు కనిపించవా ? దగ్గిర వస్తువులు కనిపించవా ? మనుషులూ, బొమ్మలూ వగైరా బూజరగా, అలికివేసినట్లు కనిపిస్తాయా ?" అని గుక్కతిప్పుకోకుండా ఆయనగారలా ప్రశ్నల

వర్షం కురిపిస్తూ, నా కళ్ళు పోయేలా, కళ్ళల్లోకి చూస్తుంటే, నాకు క్షణకాలం ఏమీ తోచలేదు.

"డార్క్ రూంలోకిరండి చూస్తాను!" నా జబ్బపట్టుకుని లేవదీశాడు.

ఇంతలో బామ్మగారు దూసుక వచ్చింది.

"నరహరీ! ఆ అబ్బాయికి కళ్ళజబ్బు లేదురా" అంది,

"అయితే ఆవిడకా? ఐయామ్ సో సారీ....మిస్టర్" అంటూ రాధవేపు దూకబోతున్న నరహరిని, నా శక్తి అంతా కూడగట్టుకొని ఆపాను.

"మా ఇద్దరికి కళ్ళ జబ్బులు లేవండీ!" అంటూ అరిచాను.

"అబ్బబ్బా నీ హడావిడి నీదిరా నరహరీ! చెప్పేమాట వినిపించుకోవు! వాళ్ళిద్దరూ నన్ను వారి కారులో ఇక్కడికి తెచ్చారు. అబ్బాయి కృష్ణమూర్తి, అమ్మాయి రాధాదేవి!" అంది బామ్మగారు.

"ఓ ఐయామ్ వెరీసారీ మిస్టర్! కృష్ణగారూ, ఇక్కడ డాక్టర్సకు చాలా కాంపిటీషన్‌గా ఉందండీ! పేషెంట్సను ఓ పట్టాన మరో డాక్టర్ దగ్గరికి రానివ్వరు! అఖరికి మెడికల్ కాలేజి స్టూడెంట్సు కూడా తాము పెద్ద డాక్టర్లమంటూ పేషెంట్సును ఆకర్షిస్తున్నారంటే నమ్మండి!"

తల ఊపాను. "మరి మేం వెళ్ళివస్తాం బామ్మగారూ డాక్టరుగారూ!" లేచాం.

"ఎక్కడికీ? బామ్మగారు చిత్రంగా మా వేపు చూచింది.

"కాటేజీ తీసుకుంటాం! అన్నాను.

"కాటేజీ? అదెందుకు డబ్బు దండగ! మావాడూ, ఇల్లూ, నేనూ వుండగా మళ్ళీ కాటేజీ తీసుకుంటారూ? బాగుంది మర్యాద! ఏంరా నరహరీ?" అందిబామ్మగారు.

నా గుండె గుభేలుమంది!

"అవునండీ కృష్ణగారూ! ఇది మీ ఇల్లే అనుకోండి. చెల్లాయీ రాధా! లోపలికి పదమ్మా! మీరీ రాత్రికి ఇక్కడ ఉండి తీరాలి!" అన్నాడు నరహరి! ఆ సరికే బామ్మగారు రాధను లోపలికి నెట్టుకెళ్ళింది.

హతాశుణ్ణయి కుర్చీలో కూలబడ్డాను....లోపలనుంచి రాధతో మాట్లాడుతున్న నరహరి భార్యగారి గొంతుక కాబోలు వినిపిస్తూంది పెద్దగా.

"నా చిత్రాలు ఐదారుమార్లు చిత్రకళా ప్రదర్శనల పోటీలో బహుమతి పొందాయండీ!"

"అలాగా!" రాధ నీరసమైన గొంతుక.

రాత్రి భోజనాలయ్యాయి! నరహరిగారు వారి శ్రీమతిని పిల్చుకుని రాధతోసహా నా దగ్గరకి వచ్చారు....

"మా శ్రీమతి చిత్రకళ చూస్తారా?" అన్నారు నాకేసి చూస్తూ.

"తప్పుతుందా మరి ?" అని లోలోపల అనుకుని, "తప్పకుండా !" అన్నాను పైకి.

ఆల్బం పేజీలు తిరగేస్తూ చూపిస్తున్నాడు నరహరి, ఆవిడ, నరహరి భార్య వ్యాఖ్యలు చెబుతూంది.

"ఇది మైదానం !" అన్నాడో పిచ్చిగీతల బొమ్మ చూపిస్తూ.

"ఇది దేవి !" అందావిడ,

"మరి ఈ దేవికి కళ్ళూ కాళ్ళూ చేతులూ వగైరా లేమీ లేవేం ! " అన్నాను ఆశ్చర్యంగా ఆ బొమ్మకేసి చూస్తూ.

నరహరి గారి భార్య నా కేసి ఖిన్నురి చూసింది ....ఆ చూపులో "నువ్వింకా బి. సి. లో పడి ఉన్నావే !" అనే భావం ఉంది.

"ఆధునిక చిత్రకళను గురించి, మీకు పరిచయం ఉన్నట్లు లేదు ! ఈ 'దేవి' చిత్రానికే నాకు అంతర్జాతీయ చిత్రకళా పోటీలో ప్రథమ బహుమతి వచ్చింది !"

"మరి కళ్ళు.... కాళ్ళు...." అన్నాను తడబడుతూ.

"పరిశీలించి చూడండి. ఎక్కడో ఓ చోట ఉండక పోవు !" అంది.

"ఎక్కడో ఓ చోట ఉంటాయా కళ్ళూ ! కాళ్ళూ !" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

"అవును ! ఎక్కడ వుండవలసిన అవయవాలు అక్కడ వుండకుండా చిత్రించటమే ఆధునిక చిత్రకళ లక్ష్యం ! అదే అమూర్త చిత్రకళ ! అదే నిజమైన కళ !"

నా తల తిరిగిపోతూంది.

"అమ్మాయీ, నరహరీ! ఇక వాళ్ళను పడుకోనీండి. ఉదయంనించీ ప్రయాణపు బడలికతో వున్నారు!" లోపలి నించి బామ్మగారు హెచ్చరించారు!

"ఆల్ రైట్. డాబామీద పడకలు వేయించాను!" అంది శ్రీమతి నరహరి.

లోలోపల పొంగిపోయాను. డాబామీద మా పక్కలు వేశారు కాబట్టి, కనీసం ఇప్పుడైనా, నేనూ, రాధా సావకాశ౦గా కబుర్లాడుకోవచ్చు. హుషారుగా డాబామీదకి వెళ్ళి ఆరుబయట వెన్నెల్లో, చాపలమీదున్న తెల్లటి రెండు పరుపులలో ఒకదానిమీద పడుకున్నాను.

"ఆడవాళ్లు అతిత్వరగా స్నేహితురాలై పోతారు సూమండీ! మీ శ్రీమతీ, మా శ్రీమతీ కబురలో పడిపోయారు..." అంటూ నరహరిగారు వచ్చి, నా పక్కనవున్న పరుపుమీద వెల్లికితలా పడుకున్నాడు. హఠాత్తుగా కోల్ గ్యాస్ పొయ్యిలోకి నన్ను విసిరివేసినటనిపించింది అంత చక్కటి వెన్నెలా, రోహిణీ కార్తెలో మిట్టమధ్యాహ్నపు ఎండలా ఒళ్లంతా పెటపెటలాడిస్తుంది!

"ఈమధ్య లేనిపోని పరిశోధనలు ఎక్కువైపోయాయండీ!" అన్నారు నరహరి.

"ఊఁ!" మూలిగాను.

"ఈ మధ్య పేపర్లో ఓ వార్త పడింది. మీరు చూశారో లేదో....ఓ జర్మన్ డాక్టర్....ఐ స్పెషలిస్టు ఓ కొత్త సిద్ధాం

తం కని పెట్టాడుట! కంటికి కంటికీ మధ్యగల కిటికీలాటి పొరను తీసి, మరో కంటిలో అమర్చటంవల్ల అంధులకు చూపు ప్రసాదించవచ్చునట .... అసలీ పద్ధతికి నేను ససేమిరా ఒప్పుకోను. కంటిలోని కొన్ని జీవకణాలు అతకటం ద్వారానూ, రెటీనాను శుభ్రపరచటం ద్వారానూ....అసలు రెటీనాలో ఉండే డిఫెక్ట్ ఏమిటో....''

నిద్రరాకున్నా గుర్రుపెట్ట సాగాను. నేను మేలుకుని వున్నట్లు తెలిస్తే, బహుశా నరహరిగారు నా కంటిలోని " కిటికీ " తీసి మరో అంధుడికి అమర్చేస్తాడేమో తెల్లారే లోగా !

"నిద్రపోయూరా ! ఊc !" అంటూ గుర్రు పెట్టారు నరహరిగారు...."గారు" అనబుద్ధవడం లేదు.

* * *

తెల్లవారుఝామున బొమ్మగారు మెట్లమీద నుంచి కంచుగంటలా అరవటంతో మెలకువ వచ్చింది !

"అబ్బాయ్ కృష్ణమూర్తి, సుప్రభాతం సమయమైంది! దేవుడి దర్శనానికి వెళ్ళరూ ?"

ఆలయంలో నుంచి ,మైక్ లో సుప్రభాతం వినిపిస్తూంది. గబగబ దిగివచ్చి, డ్రెస్ చేసుకుని, ఆ సరికే తయారుగావున్న రాధను పిల్చుకుని, అందరితోనూ వెళ్ళివస్తామని చెప్పి బయట పడ్డాము. డ్రైవర్ రాములును లేపి, కారు ఆలయం దగ్గరికి తెమ్మని (దాన్ని ఇప్పుడు స్టార్ట్ చెయ్యటానికై అరగంట

నేను నెట్టాలి !) చెప్పి, గబగబ వెళ్ళాం నేనూ రాధా ! శ్రీ వెంకటేశ్వరుని దివ్యమంగళ విగ్రహాన్ని తనివితీరా దర్శించుకుని , భక్తితో నమస్కరించి, ఆలయం బయటికి వచ్చాం. దూరంగా ఓ ప్రక్కగా మా కారు ఉంది.... హుషారుగా కారు దగ్గిరికి నడచిన నేను షాక్ తిన్నటయ్యాను !

ముందు సీట్లో, స్టీరింగు ముందు రాములూ, అతగాడి ప్రక్కన నరహరీ, అతగాడి ప్రక్కన ఇరుక్కుని మరో లావుపాటి సూటు వాలా ! వెనుక సీట్లో యథా ప్రకారంగా బామ్మగారు కూర్చుని ఉన్నారు ! ముచ్చెమటలు పోస్తున్న నా కేసి నవ్వుతూ చూస్తూ నరహరి అన్నాడు. "ఈయనగారు డాక్టర్ వెంకటేశ్వరరావు ! హార్టు స్పెషలిస్టు !" ఆ వెంకటేశ్వరరావుగారు పళ్ళికిలించి నమస్కారము చేశాడు,

"మా తోటి కోడలి మనవరాలి కొకర్తెకు మద్రాస్‌లో ఏదో అపరేషన్ అయిందిట బాబూ కృష్ణమూర్తి ! దానికేదో గుండెనొప్పి వస్తూందిట తరచూ ! మీ రటు గుడికి వెళ్ళగానే, ఇటు దేవుడల్లే ఈ వెంకటేశ్వరరావుగారు వచ్చారు! సరే, ఎలాగూ మీ కారు వెడుతూనే ఉందిగదా. మేమూ మద్రాసు వెళ్ళవచ్చని, నేనే పిల్చుకు వచ్చాను వీళ్ళని....కంటి ఆపరేషన్లకు కావల్సిన ఏవో వస్తువులూ, మందులూ కొనాలిట మా నరహరి....అంతా ఇలా బయలుదేరి వచ్చేశాం !" అంది బామ్మగారు.

రాధకేసి చూశాను....కళ్ళు తేలవేసి ఉంది ! ఈ సమయంలో, భూమిబద్దలై, ఈకారు సమూలంగా పాతాళంలోకి దిగిపోకూడదూ ?

"ఎక్కండి బాబూ! రామ్మా రాధా!"

రాధ పక్కన కూర్చుంటూ తలుపు పఘాలున వేసుకున్నాను. కోపంగా! ఎలాగో నెట్టకుండానే కారు స్టార్టయ్యింది!

"ఏమిటాశబ్దం?" కంగారుగా అడిగింది రాధ.

"వెనుక మరో కారో, లారీయో వస్తూందేమో!" అన్నాను నిర్లిప్తంగా.

"ఊహుఁ!" వెనక మనుషులు కూడా లేరు రోడ్డు కొసకంటూ!,' అంది రాధ.

రాములు ఇకిలించాడు "మన కారుశబ్దమే చిన్నమ్మగారూ!" అన్నాడు.

"ఏమిటి ఈ దడదడలు మన కారువా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా....ఏ సార్టుకా పార్టు ఊడిపోతుందేమో అన్న అనుమానం పీడిస్తూంది నన్ను!

"అవును బాబూ! అప్పుడప్పుడూ ఇలాగేశబ్దం చేస్తుంది." అన్నాడు రాములు.

"బహుశా చెడిపోయేముందు!" అన్నాను కసిగా! బుర్రలో తళుక్కున మెరిసింది ఓ ఆలోచన.

"డాక్టరుగారు! చిన్నమాట!" పిలిచాను.

నరహరి వెనక్కి మెడ తిప్పాడు.

"మరి మేం ముందుగా కంచికే వెడతాం! అక్కడో స్నేహితుణ్ణి అర్జంటుగా కలియాలీరోజే!" అన్నాను.

నరహరీ, వెంకటేశ్వరరావు ఇద్దరూ ఒకేమారు అరిచారు.

"నిజంగా ?"

"నిజం !" ఒత్తి పలికాను.

"చూశారా ! ఎంత తమాషాగా మన ప్రోగ్రాం ఏర్పాటైందో ? వారంరోజుల్లో మా చెల్లాయి పెళ్ళి జరుగబోతూంది ! నాలుగు కంచిపట్టు చీరెలు కొనుక్కు రమ్మని చెప్పారు మా వాళ్ళు. అలాగే ముందు కంచికే వెడదాం !" అన్నాడు వెంకటేశ్వరరావు సంతోషంగా !

నా గొంతు , రుండెలోకి దిగిపోయింది !

"మా ఆవిడకి కూడా ఓ కంచిపట్టు చీర కొనాలి...." నరహరి అన్నాడు.

"భగవాన్ ! ఏడుకొండలవాడా ! ఏమిటీ పరీక్ష !" లోలోపలే ఏడ్చాను.

రాధ వెనకసీటుకు జాగిలబడి కళ్ళు మూసుకుని ఉంది. బహుశా స్పృహాతోనో, విసుగుతోనో, వాడి వడలివ గులాబీలా ఉంది ! కనీసం హృదయానికి హత్తుకుని, నాలుగు ఓదార్పు మాటలు చెప్పటానికి కూడా నోచుకోలేదేమో నేను!

వెంకటేశ్వరరావూ, నరహరీ తెగ వాదించుకుంటున్నారు. దిగువ తిరుపతి దేవస్థానం సత్రంముందునుంచి మలుపు తిరగబోయిన కారు, ఠక్కున ఆగిపోయింది !

"రాములుమామా ! ఏమిటా అన్యాయం ? నన్నిక్కడే పారేసి పోయారేం ?" అంటున్నాడు చలపతి !

"ఇదేం మర్యాదయ్యా రాములూ? మా జేబుల్లో నాలుగు డబ్బులున్నాయి కాబట్టి, రాత్రి ఎలాగో తిండి తిప్పలూ తిని గడుపుకున్నామనుకో ! లేకుంటే ఏమయ్యేది ?" నిలవేశాడు సత్యనారాయణ. రాములు అయోమయంగా వెనక్కి తిరిగి నా కేసి చూశాడు !

" నువ్వేదో కోడెను పరిశీలిస్తుంటే, ఇక్కడే దేనా కోడెలు కొంటావేమో ననుకున్నాను చలపతీ ! భూమి విషయం మాట్లాడుతూంటే, ఓ వంద ఎకరాలు ఇక్కడ కొంటావేమో అనుకున్నాం !" అన్నాను నేను అసలు విషయం దాటేస్తూ !

"ఛస్ ! పొగరుమోతు కోడెలు ఇక్కడివన్నీ ! నిన్న అలా తోకమీద చెయ్యి వేశానో లేదో, నడ్డివిరిగేలా తన్నిందో ఆవు !" చలపతి చెప్పాడు.

"మండిపోయే ధరలండీ ఇక్కడ ! ఒక్క సెంటుకూడా ఇక్కడ కొనలేం !" అన్నాడు సత్యనారాయణ.

"పోనీ రాములూ కారు !" అరిచాను.

"మమ్మల్నీ రానీండి !" తోసుకువచ్చారు చలపతీ, సత్యనారాయణ.

"ఇదేం పాసెంజరుబస్సు అనుకున్నారా ? రైలనుకున్నారా ? అలా తోసుకువస్తే, ఇక్కడ సీటెక్కడుందీ ?"

గట్టిగా కేక లేశాను. చటుక్కున వెంకటేశ్వరరావు కలుగ జేసుకున్నాడు. "మా యిద్దరిలో ఒకరం వెనక సీట్లో సర్దుకుని కూర్చుంటే సరిపోతుంది లెండి !" అన్నాడు.

"వెనకసీట్లోనా ?" ఆశ్చర్యంగా కోపంగా అరిచాను.

"ఫర్వాలేదులే బాబూ ! మనం కాస్త సర్దుకుంటే పోయే ! నరహరీ, నువ్విలా రా !" బామ్మగారు వెంటనే ఒదిగింది (అలా అనుకుంది !). నరహరి వెనక సీట్లో కూర్చు న్నాడు ! చలపతి, సత్యన్నారాయణ ముందు సీట్లో సర్దు కున్నారు !

"అ ! అదీ ! ఉయ్ మస్ట్ అడజస్ట్ !" అన్నాడు వెంకటే శ్వరరావు ! ఇది సర్దుకోవటమా ?

ముందుసీట్లో రాములూ ?రాములు ఒడిలో వెంకటేశ్వ రరావు, అతగాడి ఒడిలో సత్యనారాయణ, సత్యనారా యణకూ, కారుతలుపుకూ మధ్యలో ఇరుక్కుని చలపతీ ఉన్నారు ! ఇటు చలపతి తలా, అటు రాములు తలా కారు బయటే ఉన్నాయి !

వెనకసీట్లో బామ్మగారి ఒళ్ళో నరహరీ, నరహరిఒడిలో నేనూ ఉన్నాము. నన్నూ, డోరునూ ఆసరాగా చేసుకుని రాధ కూర్చుంది. రాధ తల అటూ బామ్మగారి తల ఇటూ బయ టికే ఉన్నాయి ! కాళ్ళదగ్గర నరహరిగారి సూటుకేసు, మెడి కల్ చెస్ట్ !

కిటకిట లాడుతూ కారు బయలుదేరింది .... ఇలా మద్రాస్‌కూ, కంచికీ వెడితే, జనం మాకూ, కారుకూ

తాటాకులు కట్టరూ ? పైగా ఇంత రద్దీగా ఈ హనీమూన్ ట్రిప్ ?

రణగొణ ధ్వనిగా చలపతీ, సత్యనారాయణ వాదించు కుంటున్నారు.... కోడెలూ, భూములూ విషయమై !

"హార్ట్ డిసీజెస్ ఏమైనా ఉంటేనే, కళ్ళజబ్బు వస్తుం దండీ !" అంటున్నాడు డాక్టర్ వెంకటేశ్వరరావు." ఆమాట కొస్తే ఎనభై ఆరు రకాల గుండెజబ్బు లున్నాయి ! అయితే ఇప్పుడీ మిడిమిడి జ్ఞానం మెడికల్ కుర్రాళ్ళంతా డిగ్రీలు పుచ్చుకుని గుండెల్లో ఏ భాగంలో నొప్పి వచ్చినా, హార్ట్ ఎటాక్ అనేస్తున్నారు. " ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్న వెంక టేశ్వరరావు మాటలకు అడ్డువస్తూ, నరహరి అరిచాడు.

"గుండె జబ్బుల మాటేమోగానీ, గుండె జబ్బులకూ కంటి జబ్బులకూ లంకె ఉందంటే మాత్రం నేను ఛస్తే ఒప్పు కోను ! గుండె గుండే, కన్ను కన్నే !"

"అదేమన్నమాట ?" వెంకటేశ్వరరావు అరిచాడు వెనక్కి మెడ తిప్పి.

రాధకేసి చూశాను. చిరునవ్వుతో నావేపు చూసింది. అది నవ్వులా లేదు ! ఏడుపు ఎగసి వస్తూంటే, మనిషిముఖంలో కలిగే మార్పులా వుంది !

హఠాత్తుగా రోడ్డు మీద దృష్టి సారించిన రాధ "అదిగో ! ఎంత పెద్దమేకో చూశారా ?" అంది పెద్దగా !

నవ్వాను. "అది పెద్ద మేక కాదు రాధీ ! నల్లఆవు.

ఇటువేపు ఆవులు నల్లగా పొట్టిగా అలాగే వుంటాయి అన్నాను.

"కాదు మేక! నేను బాగా చూస్తేనూ." ఫుక్రోషంగా అందిరాధ

"ఊహూఁ! నీకు కళ్ళు సరిగా లేవు!"

"డ్రైవర్! కారాపు!" పొలికేక పెట్టాడు నరహరి హఠాత్తుగా! కంగారులో రాములు బ్రేకుకు బదులు ఆక్సిలేటర్ తొక్కేశాడు శక్తికొద్దీ....

కళ్ళుమూసి తెరిచేలోగా కారు రోడ్డుపక్కకు దిగి.... దూరానవున్న పెద్దమర్రిచెట్టు దగ్గరగా పోయి....కనుగీటు వారలో కీచుమంటూ ఆగిపోయింది. కానీ చెట్టుబోదెకు తగిలి ముందు లైట్లురెండూ చిత్తయి పోయాయి.

"అబ్బబ్బ! పొగరుమోతు కోడెలా ఏమిటా కారు తోలటం!" చలపతి డోర్ దానంతటదే తెరుచుకోవడంతో ముళ్ళకంపల్లో పడ్డాడు కాబోలు, లేచి ఒళ్ళుదులుపుకుంటూ అరిచాడు.

"కంగారులో ఆక్సిలేటర్ తొక్కేశాను అరేఇదేమిటి? మీరూ, కారూ అంతా గిరగిర తిరుగుతున్నారు? నా జేబులో సర్వాసిల్ టాబ్లెట్ వుంది, నానోట్లో వెయ్యండి." రాములు తలపట్టుకుని కింద గడ్డిలోకూర్చున్నాడు.

రెప్పపాటులో నరహరి నా కాళ్ళతొక్కే,స్తూరాధ కాళ్ళదగ్గిర కూర్చున్నాడు. తన మోకాళ్ళమీద కూర్చుని

రాధ కనురెప్పలు పెద్దవిగా వేళ్లతో పట్టుకుని కళ్లలోకి చూస్తున్నాడు.

"ఏయ్ ! మిష్టర్ ! ఏమిటిది ?" గర్జించాను. అసలే కారు డాష్ ఇచ్చేస్తూంది కాబోలన్న కంగారులో బిక్క చచ్చిపోయిఉన్న రాధ, నరహరి అలా తనమీదకు లంఘించడంతో, మరింతగా బేజారెత్తిపోయి, "బావా !" అంటూ నా చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుని ఏడుస్తూంది.

"ఉష్ ! మీ రరవకండి. నిన్న నేను చెబితే నమ్మారు కారు. ఈ రోజు చూడండి ప్రత్యక్షంగా చూశాం !

"ఏమిటీ ?" బా క్ డో ర్ తెరచి నరహరిని కిందికి నెట్టేస్తూ అరిచాను.

కింద తూలిపోకుండా డోర్ పట్టుకు నిల్చుంటూ సౌమ్యంగా అన్నాడు నరహరి. "అదే, ఆవునుచూచి మేక అన్నారావిడ ! లాంగ్‌సైట్ ! అంతేకాదు. ఆవిడ కళ్ళల్లో పొరలుకూడా పుట్టాయి ."

"నీ మొహం ! ముందుగా నీ కళ్లలో పొరలు తీయించుకో !" కోపంగా అరిచాను.

"ప్లీజ్ ! నా మాట నమ్మండి. ముందుగా ఆవిడకు ఆపరేషన్ చేయించండి త్వరలో.... లేకుంటే ఆవిడ కళ్ళు పోతాయి."

"నువ్వు ముందు నోరు మూసుకో.... లేకుంటే నీ ప్రాణాలే పోతాయి !" పిడికెళ్ళు బిగించి, కిందికి దూకాను.

అందాకా సొమ్మసిల్లినట్లు పడివున్న బామ్మగారు గట్టిగా అరిచింది, "నాయనా నరహరీ ! కృష్ణమూర్తీ ఊరుకోండి బాబూ !"

కిందికి దిగి, దూరంగా రోడ్డుమీద వున్న చెట్టుకింద నిల్చుని, రాధ ఇక ఆపుకోలేక కాబోలు వెక్కిళ్లు పెడుతూంది.

"చూశారా ! నే చెబితే నమ్మారు కాదు. ఆవిడకేదో హార్ట్ డిసీజ్ వుంది. ఆ ఏడవటం అదీనూ ! అంచేత కళ్ళుకూడా ఎఫెక్ట్ అయినాయి !" వెంకటేశ్వరరావు అంటున్నారు.

"ఆహాఁ ! బంగారంవంటి నేలండీ ఇది. పొగాకు భలే మజాగా పండుతుంది. ఎంచక్కా, ఎకరా నాలుగువందల రూపాయలకు ఇచ్చేట్లయితే, ఒ వెయ్యి ఎకరాలు కొనేస్తును" సత్యనారాయణ తనలో తను గొణుక్కుంటున్నాడు

ఛీ,..ఏం మనుషులు? ఏం ప్రయాణం ? గబగబ రాధ పక్కకు వచ్చి నిల్చున్నాను

దూరాన రోడ్డుమీద వేగంగా వతున్న ఆకారాన్ని చూడగానే ప్రాణం లేచి వచ్చినట్లయింది

"రాధా ? ఏడవకు"

చెయ్యి ఊపాను. కీచుమింటూ లారీ ఆగింది.

ప్లీజ్ చాలా ప్రమాదంగా ఉంది పరిస్థితి, వెంటనే వెళ్లాలి. కాస్త జాలి చూపండి. కావలిస్తే పాతికరూపాయలు ఇస్తాను ! అన్నాను. డ్రైవరూ, డ్రైవరు ప్రక్కనవున్న

ఓనరూ, క్లీనరూ తలలు బయటికి పెట్టి తొంగిచూశారు.

"కారు ఆక్సిడెంటా?" అన్నాడు ఓనరు.

"ఊఁ!"

"ప్రాణాలు పోయాయా?" డ్రైవరు అడిగాడు.

"పోతున్నాయి!"

"ఎవరివి"? క్లీనరు అడిగాడు.

"మావి ! మా ఇద్దరివి !"

క్షణకాలం మాకేసి అయోమయంగా చూసి, "సరే ఎక్కండి. కానీ ఇది నెల్లూరు వెడుతూంది." అన్నాడు డ్రైవరు.

"ఫర్వాలేదు, మేమూ అక్కడికే!"

"మరి మిగతావాళ్లు ?" అనుమానంగా చూశాడు ఓనరు.

"ఎలాగో వస్తారులెండి. వాళ్ళకు ప్రాణాపాయం ఏమీ లేదు !" క్షణంలో లారీ బయల్దేరింది.

రాధ పక్కన నేను, నా పక్కన ఓనరు, ఓనరు పక్కన డ్రైవరు, అతగాడి పక్కన క్లీనరు. వెనకవున్న లోడ్ ఏదో ఫర్టిలైజర్సలా వుంది. అమోనియం సల్ఫేట్ వగైరాల తాలూకు ఘాటైన వాసన ముక్కులు బద్దల కొడుతూంది !

ఓనరూ, క్లీనరూ, డ్రైవర్ మీదుగా కీచులాడుకుంటు

న్నారు గ్రామ్యంలో !

"ప్రతి ట్రిప్పుకు నేనూ వస్తాను రేపటినించీ ! ఇలా రోజూ ఎంతమంది పాసెంజర్లను ట్రిప్పు ట్రిప్పుకూ ఎక్కించుకుని, ఎంతడబ్బు కాజేస్తున్నారో మీరిద్దరూ ?" అంటున్నాడు ఓనరు.

డ్రైవర్ ఎర్రగా చూస్తూ, నిర్లక్ష్యంగా జోరుగా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. ఓనర్ మీద అతగాడికున్న కోపంలానే లారీ ఆ వేగానికి, గతుకుల్లో ఎగిరెగిరి పడుతూ, మూడు గడ్డి బండ్లనూ, రెండు జీపుకార్లనూ, ఆరు గేదెల్నీ వెంట్రుక వాసిలో చిత్తు చెయ్యబోయి, తప్పిపోయి, వెడుతూంది.

నాకు కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. కడుపులో తిప్పుతూంది. పరిగెడుతున్న పరిసరాలు కంటికి కనిపించడంలేదు. ఈ లారీ గమ్యం చేరుతుందా?

రాధకేసి చూశాను. కళ్ళుమూసుకుని కూర్చుని ఉన్న ఆ తీరుచూస్తుంటే. బహుశా నాలాగే గుప్పిట్లో ప్రాణాలు పెట్టుకుని వుందనిపిస్తూంది.

ఎంచక్కా హాయిగా ఇంటిపట్టునే వుండివుంటే?

ఉదయం వేడివేడిటిఫినూ, కాఫీ, మధ్యాహ్నంస్వీటూ, హాటూ ! రెండు పూటలా అత్తయ్యచేతి షడ్రసోపేతమైన కమ్మని భోజనం ! మధ్యమధ్యలో రాధతో సరస సల్లాపాలూ ....ఓహ్ ! ఏది హనీమూన్ !

"రాధా !" దీనంగా పిలిచాను.

ST. JOSEPH'S GIRLS HIGH SCHOOL, GUNTUR.

"నాథా !" నీరసంగా పలికింది.

"బాధ !"

"వ్యథ !"

పెద్దశబ్దంతో ధన్ మని ఆగింది లారీ.

"ఏమయింది ?" ఓనర్ గర్జన.

"టైర్ పంచరయింది!" సిగరెట్ తీసి ముట్టించుకుంటూ తాపీగా చెప్పాడు డ్రైవర్.

"స్పేర్ టైర్ లేదూ?"

"ఊహూ !"

ఓనరూ, డ్రైవరూ, క్లీనరూ తిట్టుకుంటున్నారు.

కనిపించిన రిక్షాలో దూకాం నేనూ రాధా !

దూరాన శ్రీ రంగనాయకస్వామి ఆలయ శిఖరాలు కనిపిస్తున్నాయి !

"భగవాన్ ! ప్రాణాలతో మమ్మల్ని తెచ్చావ్ అంతే చాలు !" మనసారా నమస్కరించాను.

* * *

"ఇదేమిటి ? కారేమయింది ? సామానేది ? పిన్నిగారేరీ ? పదిహేను రోజులకు గానీ రామంటూ చెప్పి మర్నాడే వచ్చారేం ?" వాకిట్లోనే అత్తయ్యా, మామయ్యా యక్ష ప్రశ్నలు వేసేసారు ! తూలుతూ రిక్షాదిగి వచ్చిన రాధ, ఇక ఆపుకోలేకపోయిందేమో, వాకిట్లోనే బొళబొళ వాంతి

చేసుకుంది! అత్తయ్య నావేపు కొరకొర చూసింది. "ఉండవే తల్లీ....ఇంత దిష్టితీసిపోసి, ఓ నిమ్మకాయముక్క నోట్లో వేస్తాను. గదిలో పడుకోపో....అనుకున్నంతా అయింది ! శోభనం కాకుండానే, అమ్మాయికి వాంతులు....

అత్తయ్యమాటింకా పూర్తి కానేలేదు, నాకడుపులో తిప్పింది. బొళుక్కున వాంతిచేసుకున్నాను.

మామయ్య నావేపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"అవును మామయ్యా ! శోభనం కాకుండానే రాధకు వాంతులూ....నాకు కడు....

నా మాట పూర్తి చెయ్యలేకపోయాను మళ్ళీ వాంతి రావటంతో !